

CORRESPONDANCES (Baudelaire)

*La Nature est un temple où de vivants piliers
Laissent parfois sortir de confuses paroles ;
L'homme y passe à travers des forêts de symboles
Qui l'observent avec des regards familiers.*

*Comme de longs échos qui de loin **se confondent**
Dans une ténébreuse et profonde unité,
Vaste comme la nuit et comme la clarté,
Les parfums, les couleurs et les sons **se répondent.***

*Il est des parfums frais comme des chairs d'enfants,
Doux comme les hautbois, verts comme les prairies,
- Et d'autres, corrompus, riches et triomphants,*

*Ayant l'**expansion** des choses infinies,
Comme l'ambre, le musc, le benjoin et l'encens,
Qui chantent les **transports** de l'esprit et des sens.*

ΑΛΛΗΛΟΥΧΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΒΩΔΕΛΑΙΡΟΝ (Καβάφης)	ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ (Κανελλής)	ΑΝΤΙΜΙΛΗΜΑΤΑ (Σημηριώτης)
<p>«Είναι ναός η Φύσις όπου ζωνταναί στήλαι συγκεχυμένας λέξεις κάποτε εκφέρουσιν. Ο άνθρωπος εκεί περνά μέσω πυκνών δασών συμβόλων, άτινα με βλέμματα οικεία τον παρατηρούν.</p> <p>Ως παρατεταμμένοι σμίγουσιν ηχοί από μακράν εν μία ενώσει ζοφερά εν μια ενώσει ως το σκότος αχανεί και ως το φως, ούτω ανταποκρίνονται τα χρώματα, οι φθόγγοι και τ` αρώματα.</p> <p>Υπάρχουν ευωδίαί ως το δέρμα των παιδίων δροσεραί · γλυκείαι ως αυλοί· πράσιναι ως λειμώνες.</p> <p>Άλλαι πλούσιαι, είναι διεφθαρμένοι, θριαμβευτικάί· ορμάς του πνεύματος και των αισθήσεων υμνούσαι· την διάχυσιν κατέχουσαι πραγμάτων απεράντων - ως η άμβαρις, ο μόσχος, και ο στύραξ, και το λίβανον.»</p>	<p>Η Φύσις είν' ένας ναός που στύλοι ζωντανοί λόγια θολά καμμιά φοράν αφίνουν να κυλάνε· μέσ' από δάση σύμβολων οι άνθρωποι περνάνε, που τους κυττούν με γνώριμη ματιά κι αλαργινή.</p> <p>Σα μακρινοί αντίλαλοι που συγχιστά σκορπιούνται σε μιαν ένωση τρίσβαθη, θαμπή κ' ερεβινή, σαν τη νυχτιά και σαν το φως πελώρια και πυκνή, τ'αρώματα, τα χρώματα και οι ήχοι ανταπαντιούνται.</p> <p>Μυρουδιές είναι δροσερές σαν σάρκες παιδικές, ωσάν τους κάμπους πράσινες, γλυκές σαν τις φλογέρες, -Και άλλες πλούσιες και ακόλαστες και θριαμβευτικές, έχοντας το ξετέντωμα των άπειρων πραγμάτων, σαν το λιβάνι, τη μοσκιά, τα μύρα μεσ' στις σέρρες, που τις διαχύσεις τραγουδούν αισθήσεων και πνευμάτων.</p>	<p>Ένας ναός με ζωντανές κολώνες είν' η Πλάση, που λόγια ανεξιχνίαστα κάποτε ψιθυρίζουν· ο άνθρωπος περνά απ' αυτά των σύμβολων τα δάση, που τον κοιτάζουν φιλικά σάμπως να τον γνωρίζουν.</p> <p>Όπως οι μακραντίλαλοι από πέρα σαν κυλούνε γίνονται μόνο μια βοή βαθιά και σκοτεινή, πλατιά σα νύχτα και σα μια φεγγοβολή ορθρινή, χρώματα κ' ήχοι κ' ευωδιές αντάμα τους μιλούνε.</p> <p>Είν' ευωδιές ολόδροσες σαν σάρκες παιδικές, σαν τα λιβάδια πράσινες, σαν τους αυλούς γλυκές· - κ' είν' άλλες θριαμβευτικές, πλούσιες κ' εκφυλισμένες, που όμοια με τα πράγματα τ' ατέρμονα απλωμένες, - όπως του μόσχου, του άμπαρου, του λίβανου τα μύρα,- του νου και των αισθήσεων μας τραγουδούν την πύρα.</p>

CORRESPONDANCES (Παράσχος 1)	ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ (Παράσχος 2)	ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ (Σπανός)
<p>Η Πλάσις είναι ένας ναός όπου συγκεχυμένα Κάποτε λόγια βγάζουνε κολόνες ζωντανές· Δάση από σύμβολα, όπου δρασκελάς, κατοικημένα, Που σε κοιτάν με γνώριμες ματιές.</p>	<p>Η Πλάση είναι ένας ναός, όπου συγκεχυμένα Καποτε λόγια βγάζουνε κολόνες ζωντανές· Δάση από σύμβολα, όπου περνάς, κατοικημένα, Που σε κοιτάν με γνώριμες ματιές.</p>	<p>Η φύση είναι ένας Ναός όπου πυλώνες ζώντες Αφήνουν να ξεφεύγουνε συγκεχυμένα λόγια. Κι εσύ περνάς ανάμεσα από συμβόλων δάση Που σε κοιτούν προσεκτικά με γνώριμες ματιές.</p>
<p>Σαν τους μακρούς αντίλαλους στα μάκρη που ανταμώνουν Μέσα σε μιαν ενότητα βαθιά και σκοτεινή, Ωσάν τη Νυχτειά αχανή, σαν την ημέραν αχανή, Μύρα κι αχούς και χρώματα κρύφιοι δεσμοί τα ενώνουν.</p>	<p>Σαν τους μακρούς αντίλαλους που πέραθε ανταμώνουν Μέσα σε μιαν ενότητα βαθιά και μυστικά, Ωσάν τη νύχτ' απέραντη, ωσάν το φως πλατιά, Μύρα κι αχούς και χρώματα κρύφιοι δεσμοί τα ενώνουν.</p>	<p>Σαν τη μακρόσυρτην ηχώ που πέρα, μακρυά χωνεύει, Μέσα σε σκοτεινήν ενότητα, βαθειά, Ωσάν τη νύχτα απέραντη κι ωσάν το φως, Οι οσμές, τα χρώματα κρυφομιλούν κι οι ήχοι ανάμεσά τους.</p>
<p>Ξέρω δροσάτες σαν κορμιά παιδιάτικα, ευωδιές, Γλυκές σα φλάουτα, πράσινες σαν τα χλοερά λιβάδια, - Κι άλλες, μαυλιστικές, μεθυστικές, αποχαυνωτικές,</p>	<p>Ξέρω δροσάτες σαν κορμιά παιδιάτικα ευωδιές, Γλυκές σα φλάουτα, πράσινες σαν τα χλοερά λιβάδια, - Κι άλλες, μαυλιστικές, μεθυστικές, θριαμβευτικές,</p>	<p>Ξέρω ευωδιές ολόδροσες σαν των παιδιών τη σάρκα, Γλυκές σαν φλάουτα, χλωρές σαν τα λειβάδια, Κι άλλες, βαριές, μαυλιστικές, θριαμβικές,</p>
<p>Των δίχως τέλος που έχουνε το ξάπλωμα, πραγμάτων, Όπως της σμύρνας, της βενζόης και του κεχριμπαριού Που των αισθήσεων τραγουδάν τις μέθες και του νου.</p>	<p>Των δίχως τέλος που έχουνε την απλωσιά πραγμάτων, Όπως του λιβανιού, του μόσχου, του κεχριμπαριού, Που των αισθήσεων τραγουδούν τις τρέλες και του νου.</p>	<p>Που ωσάν του απείρου πλάσματα διαστέλλονται, Κι ωσάν την άμβρα, τη βενζόη, το μόσχο, το λιβάνι, Που των αισθήσεων τραγουδούν παραφορές και νου.</p>

ΑΛΛΗΛΟΥΧΙΕΣ (Καρούσου)

Ἡ Φύση εἶναι ἓνας ναός, ὅπου κολώνες ζωντανές

Να ξεφεύγουν αφήνουν κάποτε αξειδιάλυτες κουβέντες·

Ὁ ἄνθρωπος διαβαίνει ἐκεῖ μέσα σε δάση ἀπὸ σύμβολα

Που τον παρατηροῦν με φιλικές ματιές.

Σαν μακρινοὶ ἀντίλαλοι που ἀπ' τὴν ἀπόσταση **συγγέονται**

Μεσ σε σκοτεινὴ κι ἀπύθμενη ἐνότητα,

Σαν τὴ νύχτα πελώρια και σαν τὴν ἀστραπή,

Τ' ἀρώματα, τὰ χρώματα κι οἱ ἦχοι **ἀνταποκρίνονται**.

Τ' ἀρώματα εἶναι δροσερά σαν παιδικὰ κορμιά,

Σαν φλάουτα τρυφερά, σαν τὰ λειβάδια χλοερά

Κι ἄλλα μολυσμένα, πλούσια και θριαμβικὰ.

Τὴ **διάχυση** κατέχοντας τῶν ἀπειρῶν πραγμάτων,

Σαν τὸ κεχριμπάρι, τὸ μόσχο, τὸ λιβάνι, τὸ μοσχολίβανο,

Που τραγουδοῦν του μυαλοῦ και τῶν αἰσθήσεων τὶς **παραφορές**

IV. ΣΥΣΧΕΤΙΣΕΙΣ

Ναός με κλίτη ζωντανὰ καὶ κίονες εἶναι ἡ Φύση
ποὺ ἀφήνουν νὰ 'βγουν ἔξω ἀπόηχοι λόγων ἀμφιβόλων
ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι διαβαίνουν ἀπ' τὰ δάση τῶν συμβόλων
καὶ τοὺς κοιτοῦν με βλέμμα ποὺ 'χει ἡ ἀποδοχὴ ἐκπονήσει.

Σὰν μακρινῶν ἀντίλαλων συγκεχυμένες πτήσεις
πρὸς ζοφερὸ καὶ ἀπόκρυφο προορισμὸ ὅλα εἶν' ἓνα:
ἀπέραντα σὰν νύχτα, μὰ καὶ σὰν αὐγή, ἐνωμένα
με χρώματα καὶ ἀρώματα, ἀρθρώνουν συσχετίσεις.

Ἀρώματα τῆς δρόσου σὰν νηπίων σάρκα αὐτούσια,
σὰν πίπιζες γλυκά, σὰν πράσινους λειμῶνες μύρων
μὰ καὶ ἄλλα: διεφθαρμένα, θριαμβευτικὰ καὶ πλούσια,

με σφρίγος στ' ἄπειρα ἐκτινάσσονται χὰη τῶν ἀπειρῶν
ἢ σὰ λιβάνι, σμύρνα ἢ μόσχο ἢ καὶ σὰν κεχριμπάρι
τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἐκστάσεις τραγουδοῦν με χάρη.